

Порівняльна характеристика: п'єса Бернарда Шоу «Пігмаліон vs. фільм Теа Шеррок «До зустрічі з тобою» (2016)»

№	Назва пункту	П'єса Бернарда Шоу «Пігмаліон»	Фільм «До зустрічі з тобою» (2016)	Висновки
1	Тематичний комплекс	<p>Головна тема: парі професора фонетики – перетворення з квіткарки на герцогиню.</p> <p><u>За планом:</u></p> <p>1) Професор фонетики Генрі Хігінс укладає парі з Пікерінгом і вирішує змінити мову та манери квіткарки Елізи Дулітл;</p> <p>2) Хто (іменник) – професор фонетики (він же Генрі Хігінс) + що робить (дієслово) – сперечається (з ким – Пікерінгом, доповнення: полковником, автором «Розмовного санскриту») і вирішує + що – змінити мову і манери + кого (іменник у ролі доповнення) Дулітл);</p>	<p>Головна тема: доленосна задача – життя vs. смерть</p> <p><u>За планом:</u></p> <p>1) Завдання життєрадісної доглядальниці Луїзи Кларк полягає в розвазі знерухомленого та пригніченого після аварії Вілла Трейнора, що стає доленосною зустріччю для обох;</p> <p>2) Що (іменник) – завдання + чия (кого; іменник) – життєрадісної доглядальниці (вона ж Луїза Кларк) + що робить (дієслово) – полягає + у чому (іменник) – розвазі + кого (іменник) – молодій людині (він же</p>	<p>Актуальна, оскільки все, що пов'язане з людиною і людством, не є чимось застарілим, поки воно (людство) існує на цій планеті; крім того, метаморфозу «з квіткарки на герцогиню» не потрібно сприймати буквально, це може бути метафора, яка показує будь-які внутрішні перетворення особистості на краще; що стосується кінофільму, то тема життя</p>

	<p>3) Узагальнюємо: зміна дівчини через укладене парі між двома чоловіками-професіоналами;</p> <p>4) «Розшифровуємо»: парі професора фонетики – перетворення з квіткарки на герцогиню.</p> <p>«Вічна»: мистецтво слова; сенс життя; людські взаємини; Пігмаліон та Галатея.</p> <p>Коментарі до «вічної» теми про Пігмаліона і Галатею: що б людина не створювала, на що б вона не витратила свої сили та енергію, вона, за можливості, вже любить отриманий результат, вже закохана у своє творіння, адже, прикладаючи всю свою старанність, вона вкладає свою душу, частинку себе, як правильно висловлювався Безіл у О. Уальда «Портрет Доріана Грея»: «я вклав</p>	<p>Вілл Трейнор; зустріччю для обох;</p> <p>3)Узагальнюємо: зміна молодих людей завдяки їхній доленосній зустрічі</p> <p>4) «Розшифровуємо»: доленосна задача – життя vs. смерть</p> <p>«Вічна»: сенс буття; щира і безкорислива любов; людські взаємини; життя та смерть.</p> <p>Провідні мотиви: право на самостійний вибір; право на життя; право на евтаназію; зміна особистості під впливом складної життєвої ситуації; переоцінка свого життя; процес трансформації людини; добро та щире бажання допомогти; боротьба розуму та серця; відносини між чоловіком та жінкою; соціальна нерівність.</p>	<p>та смерті (і все, що з цим пов'язано) є вічною, тому її значущість не піддається сумніву; слід зробити акцент і на темі Пігмаліона й Галатеї, яка, безсумнівно, також є пріоритетною сьогодні, оскільки ми, люди, вчимося весь час протягом нашого недовгого віку, щодня стикаючись з якимись випадковими особами, ми піддаємося їхньому впливу, нехай і на короткий період, однак цього відрізка часу часто виявляється досить, щоб</p>
--	--	---	---

		<p>занадто багато душі, занадто багато самого себе», звідси, можна зробити висновок, що така тема може претендувати на звання бути «вічною».</p> <p>Провідні мотиви: процес трансформації людини; духовне пробудження та переродження особистості під впливом мистецтва слова; фонетика як професійний напрям і як мистецтво; мова та її вплив на оточуючих; боротьба розуму та серця; відносини між чоловіком і жінкою; соціальна нерівність.</p>		<p>перевернути своє життя й вийти саме на свій шлях, зайнятися, нарешті, своїми хобі, мріями, планами, словом, тим, що ніколи б і не втілили, не надай нам ці люди десь впевненості в собі та своїх силах, десь похваливши нас в тому, про що ми й не замислювалися навіть, адже це може бути нашим козирем.</p>
2	Проблема	<p>«Лінгвістичний експеримент: успішний задум чи провал?»</p> <p>(доповнення: «Чи має право людина, нехай і геній, і першокласний фахівець, втручатися в долю іншої людини,</p>	<p>«Спроба змінити обдуманий та зроблений вибір людини: успішний задум чи провал?»</p> <p>(доповнення: «Що переможе: бажання жити і любити чи гіркота втрати повноцінної фізичної</p>	<p>Актуальна, оскільки все, що пов'язане з людиною і людством, не є чимось застарілим, поки воно (людство) існує на цій планеті; в обох творах</p>

		<p>намагаючись змінити її?»; «Чи несе вона відповідальність, у такому разі, за свій експеримент, буде він вдалим або проваленим?»; «Які наслідки такого втручання?»; «Чи справді з дівчиною «трапилась» метаморфоза, чи до кінця?»; «Чи можливо стати герцогинею, будучи простою вуличною торговкою квітами?»; «Чи достатньо вивчитися манер і правильної вимови, щоб подолати соціальну нерівність?»; «Чи можливе взаємне кохання та щаслива розв'язка у пари Генрі Хігінса та Елізи Дулітл?»).</p> <p>Проблематика: <u>соціальна</u> (станові забобони – соціальна нерівність між простою вуличною торговкою та заможними панами, які виявилися професіоналами у своїх царинах – винахідник «Універсального алфавіту</p>	<p>активності?»; «Чи має право людина обирати між життям та смертю (евтаназією)?»; «Чи має право людина втручатися в долю іншої людини, намагаючись змінити її рішення?»; «Чи здатні щирі почуття пробудити бажання продовжувати жити?»; «У чому сенс буття?»; «Як одна людина здатна впливати на іншу, хай і не усвідомлено?»; «Коли народжується безкорисливе кохання?»; «Які трансформації несе у собі справжнє кохання?»; «Чи може особистість «егоїстично» обирати евтаназію, не зважаючи на біль рідних і близьких, який їм завдасть вона?»; «Чи можлива щаслива розв'язка за умови важкої життєвої ситуації, але двох сердець,</p>	<p>порушуються глибокі питання, які хвилювали і хвилюють людей, на які не завжди стає можливим дати єдино правильну або лише з одним трактуванням відповідь, оскільки при будь-якому розкладі виходить дві, так звані, сторони медалі з позитивними та негативними моментами, на які кожна особистість дивиться по-своєму , а що, звідси ; також варто згадати і про проблематику, яка, безсумнівно, не поступається наведеним</p>
--	--	---	---	--

		<p>Хігінса» та автор «Розмовного санскриту» відповідно; руйнівний ефект бідності на особистість; положення простих людей в суспільстві; мова і мовлення в житті людей); <u>філософська</u> (почуття або розум; добро і зло: чи є те, що робить Хігінс, користою для Елізи, або все ж воно має негативні аспекти?); <u>морально-етична</u> (відповідальність вченого за всі наслідки його лінгвістичного експерименту над дівчиною).</p>	<p>що люблять?»); «Як подолати соціальну нерівність: вивчитися манерам і правильному стилю одягу?»)</p> <p>Проблематика: <u>морально-етична</u> (проблема вибору між життям та смертю, між обов'язками та пристрастю); <u>соціальна</u> (станові забобони – соціальна нерівність між сином багатого сім'ї, якій належить замок та чудова компанія, котра приносить стабільний прибуток, і простою дівчиною із звичайною родиною, вимушеною шукати працювати на різних підробітках і роботах, щоб утримувати сім'ю; становище простих людей в суспільстві; втрата роботи через рішення більш впливових осіб, які</p>	<p>питанням, і є не менш важливою (так, якщо взяти, соціальну нерівність та сторінки історії, то вона була завжди, а також є і зараз, вона нікуди не поділася).</p>
--	--	---	--	---

			<p>будують свій бізнес, не рахуючись з іншими працівниками);</p> <p><u>психологічна</u> (Вілл страждає і психологічно, в тому числі; у нього депресія через аварію і відчуття свого безсилля; глибоку внутрішню кризу); <u>філософська</u> (евтаназія – добро чи зло).</p>	
3	Ідея	<p>Розкриття процесу «перевиховання» людини, її трансформації у вмінні граматично правильно та гарно висловлювати свою думку, метаморфози її світогляду та звичок; розкриття суті людської як такої; успішність застосування методу професора фонетики.</p>	<p>Усвідомлення цінності життя; можливість самостійного вибору свого шляху; розкриття процесу трансформації людини, її метаморфози у стилі одягу та мислення; щирі почуття здатні змушувати людину робити неможливе; розкриття суті людської як такої.</p>	<p>Актуальна, оскільки все, що пов'язане з людиною і людством, не є чимось застарілим, поки воно (людство) існує на цій планеті; більше того, викладені ідеї показують процеси перетворення, зміни особистостей, що також у будь-яку епоху стоїть на порядку</p>

				денному.
4	Сюжет	Фактично, сюжет будується навколо укладеного закладу між професором фонетики Генрі Хігінсом і полковником Пікерінгом, котрий, варто наголосити, й запропонував його («Пам'ятаєте, Ви похвалилися, що зуміли б видати її за герцогиню на прийомі в посольстві? Якщо Вам це вдасться, я визнаю, що Ви – найкращий педагог у світі. Тримаю парі на всі витрати по експерименту, що Вам це не вдасться. Я навіть згоден платити за її уроки»). Двоє панів вирішили перевірити, чи зуміє вчений за півроку перетворити квіткарку, безграмотну і часом вульгарну, навчивши її бездоганній та граматично правильній вимові на «мові Шекспіра, Мільтона і Біблії» та манерам, прийнятим у вищому	Фактично сюжет будується на основі нещасного випадку, аварії, що сталася з Віллом Трейнером, успішною та яскравою людиною, яка має великі зв'язки і, можна додати, що багато заздрісників серед широкого аристократичного кола друзів та знайомих. Молодий чоловік, позбавлений можливості рухатися самостійно, впадає в депресію через неможливість повного відновлення в колишню форму, за словами лікарів, і опускає руки, не бажаючи далі боротися за своє життя, а, навпаки, шукає способу її обірвати – за допомогою евтаназії у спеціальній клініці у Швейцарії. Занепокоєна мати	Актуальний на всі 100% в обох культурних продуктах; в «Пігмаліоні» показаний вчений, чиєю справжньою професійною пристрастю є фонетика, в більш сучасному варіанті – в кіно «До зустрічі з тобою» натомість ми бачимо успішного бізнесмена (правда, який постраждав, але інакше ж він не звернув би увагу на просту дівчину ні за яких обставин, так само як і містер Хігінс) крок за кроком непомітно й для себе, й для неї змінює її,

		<p>світському суспільстві, і видати «її за герцогиню на прийомі в посольстві» в Лондоні.</p> <p>По закінченню встановленого терміну дівчина відмінно витримує «іспит», проте чоловіки-професіонали її геть не помічають, розмовляючи про свої почуття, які вони відчували в такий «кульмінаційний» для них момент, що викликає у міс Дулітл справедливе обурення. В ході дискусії, що є новим, проте обов'язковим структурним елементом «нової драми», вона розуміє, що по суті-то їй не потрібна містеру Хігінсу, який, не дивлячись на успіхи, продовжував ставиться до неї як до «відходів» суспільства, вважаючи, що це лише його заслуги в її навчанні. Тому Еліза вирішує піти від Генрі, хоча він не</p>	<p>Камілла вирішує відмовити сина вчиняти дану дію, але їй вдається це лише на половину - відкласти все на строк у півроку. За цей час вона хоче змінити рішення Вілла.</p> <p>Перепробувавши всі способи, вона випадково наймає Луїзу Кларк, добру і життєрадісну дівчину, в чиї обов'язки входить розвага похмурого, небалакучого та саркастичного хлопця.</p> <p>Сама Лу, весела та товариська, проте зі своїм «дивним» стилем в одязі, з простої сім'ї, і прийшла вона на цю роботу не просто так: у її рідні настала складна ситуація, і вони потребують грошей, а з минулого місця роботи (булочної) вона була звільнена через нерентабельність</p>	<p>пояснюючи, де варто бути більш стриманою, як одягатися так, щоб не виглядати «дивно» чи «чудернацько», але при цьому залишити свою «родзинку» та ін.; у реальному житті ми також можемо зустріти таких людей у певний момент нашого буття, які приходять на короткий проміжок часу, впливають на якесь важливе рішення або змінюють наш світогляд, самі того не підозрюючи, і так само зникають, залишаючи глибокий слід у пам'яті</p>
--	--	---	---	---

		<p>хоче її відпустити, оскільки він банально звик до неї, йому було це зручно («Але я не почую Вашої душі. Залиште мені свою душу, а голос і обличчя беріть з собою. Вони – не Ви»), та й він упевнений, врешті-решт, що нікуди колишня квітка не дінеться («Хігінс (сяючи). Ні, мама, можете бути спокійні: вона купить все, що я просив. До побачення. (Цілує матір).»). Чи зможе молода дівчина знайти щастя? Чи залишиться вона з Хігінсом? Як вона вчинить? На ці та багато інших питань немає точних відповідей. Нехай кожен читач вирішить сам для себе, що буде і що станеться в подальшому, прочитавши післямову й приєднавши своє розуміння викладеної історії.</p>	<p>закладу. Тому, отримавши місце в будинку сім'ї Трейнерів, вона вирішила за будь-яких обставин залишитися там, докладаючи всіх можливих зусиль, щоб виконати свої завдання.</p> <p>Звідси і починаються усі пригоди. І Вілл, і Луїза ще не знають, чим ця доленосна зустріч для них обернеться, і як вона вплине на них обох.</p> <p>Чи зможуть щирі почуття перемогти бажання містера Трейнера завершити своє життя таким сумним способом? Чи зміниться Лу під впливом освіченої молодого людини? Чи будуть вони разом щасливі? На ці та інші питання глядач зможе отримати відповідь, переглянувши</p>	<p>про себе.</p>
--	--	---	--	------------------

			повністю кіновитвір.	
5	Конфлікт	<p>Типи: <u>1)</u> між творцем та його творінням; <u>2)</u> між персонажем та суспільством; <u>3)</u> соціальний; <u>4)</u> конфлікт характерів; <u>5)</u> внутрішній; <u>6)</u> філософський; <u>7)</u> між зовнішністю та сутністю, між невидимим і реальним.</p> <p>Безумовно, можна виділити ще безліч конфліктів, проте розглянемо докладніше саме наведені вище.</p> <p>Коментарі: <u>1) в наявності конфлікт між Пігмаліоном і Галатеєю, котрий можливо звести в ранг «вічного».</u> Професор фонетики, згідно з вірним зауваженням англійського дослідника Ворда, «на своє здивування і занепокоєння виявляє, що він створив людську істоту з душею і серцем, а не просто прекрасну статую, здатну вимовляти вишукані промови», й,</p>	<p>Типи: <u>1)</u> внутрішній; <u>2)</u> філософський; <u>3)</u> конфлікт характерів; <u>4)</u> соціальний; <u>5)</u> між персонажем та суспільством; <u>6)</u> конфлікт «батьків та дітей»; <u>7)</u> «вічний» конфлікт.</p> <p>Безумовно, можна виділити ще безліч конфліктів, проте розглянемо докладніше саме наведені вище.</p> <p>Коментарі: <u>1+2) De facto, персонаж, якому відведено головну чоловічу роль, маючи все (аристократичне коріння, люблячу сім'ю з достатком, котра ні в чому йому не відмовляє, освіту, успішний бізнес, яскраве та насичене життя, повне задоволень, плани на майбутнє, в тому числі і на одруження), відразу втрачає</u></p>	<p>Актуальний на всі 100 % обох культурних продуктах; так, незважаючи на те, що п'єса була створена на початку ХХ століття, а саме в 1912 році і опублікована в 1913 р., все ж таки вона не «застаріває», оскільки ті типи конфліктів, які в ній порушені, є і в сучасному світі значущими – між творцем і творінням (між вчителем і учнем, наприклад), соціальний, внутрішній, конфлікт характерів та ін.; фільм,</p>

		<p>на додаток, цей «витвір мистецтва» сміє йому суперечити, в чомусь звинувачувати і чогось вимагати («<i>Xiginc.</i> Виявляється, у цієї істоти все-таки є нерви»; «Чи не все мені одно, що з вами буде?»; <i>Еліза:</i> «Я для Вас нічого не значу – менше цих туфель»); більше того, ця дівчина посміла його, самого винахідника «Універсального алфавіту» шантажувати, яке нахабство! («Я стану вчителькою... Вам вже не відібрати в мене моїх знань. А слух у мене тонше, ніж у Вас, – Ви це самі говорили... Я дам оголошення в газеті, що Ваша герцогиня – проста квіткарка, яку навчили Ви, і що я беруся зробити те ж саме з будь-якого вуличного дівчиська – термін півроку, плата тисяча фунтів»); <u>2) геній містера Хігінса не визнають, оскільки прості</u></p>	<p><u>можливість фізично пересуватися через нещасний випадок</u> – аварію та злощасний мотоцикл, який збив його, коли він поспішав вирішити справи по роботі, щоб після неї повернутися до коханої дівчини та запропонувати їй вийти за нього заміж.</p> <p>Зважаючи на це підґрунтя, молода людина задається питаннями, чи варто йому, de jure визнаному інваліду, намагатися повернутися у форму, борючись щодня з самим собою, зі своїм тілом, постійно перемагаючи моторошний біль («У нього не просте життя, він приховує біль, коли з тобою. Але іноді я лишаюся довше і чую його крик»), але виконуючи вправи і</p>	<p>знятий вже в наш час, у XXI столітті, за своїми видами конфліктів за своїми видами конфліктів точно таким же чином не відстає від сьогоднішніх реалій і моментів, на які варто звернути увагу кожному з нас.</p> <p>Який можливий <u>інший розвиток подій</u> та яке можливе <u>вирішення конфлікту</u> чудово показано у фільмі, який, з одного боку, і не знятий за твором Б.Шоу, але, з іншого боку, має стільки спільного з ним.</p>
--	--	--	--	---

		<p>обивателі не в змозі зрозуміти його натуру, його прагнення й, що головне, користь його винаходу та його умінь і знань для суспільства, ці «філістери» в деякій мірі підсміюються над цим професором («Вгадав, нічого не скажеш. ...та Ви є дійсно всезнайкою»), а також бояться його; навіть його рідна мати, місіс Хігінс, не може оцінити масштаби таланту її сина, що, якщо посудити, може «закрити собою» його деякі недоліки в поведінці та різкості у висловлюваннях («На жаль, твої голосні вище мого розуміння. Я із задоволенням отримую від тебе гарненькі листівки, стенографовані за твоєю системою, однак читати мені доводиться написані звичайними буквами підрядники, які ти завбачливо прикладаєш»); <u>3) і de facto, і</u></p>	<p>рекомендації лікарів, або можна просто здатися (що, як показано глядачеві, він і робить). Це і спроба Вілла зрозуміти, що робити йому далі при неможливості самостійного пересування, при неможливості, знову ж таки, зі слів медичних працівників, повного фізичного відновлення. При цьому він усвідомлює, що не готовий задовольнятися таким «жалюгідним існуванням», постійно повертаючись у своє прекрасне минуле («Життя було занадто хорошим, щоб я задовольнився половиною»; «Уві сні він усе ще бігає, катається на лижах, займається іншими заняттями»). Викладене поєднує воедино внутрішній та філософський типи</p>	
--	--	--	---	--

	<p><u>de jure Еліза не може «перестрибнути» на новий соціальний ступінь</u>: у неї немає нічого – ні освіти, ні відмінного родоводу, котре доводить походження від родовитих аристократичних сімейств Британії, ні грошей; те середовище, в якому вона була вихована, не дозволило отримати базових знань, тому вона і говорить-то з помилками, крім того діалекту, на якому вона звикла розмовляти, на якому говорить її батько – сміттяр, виходець із бідного стану, робітничого класу. У цьому й полягає її основна трагедія: вона виявляється «замкненою» умовно у «пастці», що утворилася, яку вона неспроможна подолати – їй просто не дає такої можливості суспільство: щоб отримати освіту їй необхідні гроші, щоб</p>	<p>конфлікту в цьому культурному продукті.</p> <p>З боку Луїзи, персонажа, якому відведена головна жіноча роль, можливо також спостерігати внутрішні колізії – по-перше, через складні сімейні обставини, їй доводиться шукати роботу або підробіток, що хоч хтось в родині заробляв гроші, не завжди зважаючи на те, чи подобається їй ця робота чи ні (той же приклад з молодим містером Трейнером, адже їй же не подобається, як він до неї ставиться, проте вона терпляче переносить усе, тому що знає, що їй потрібні кошти; втім, в одному з моментів, вона скаржилася сестрі Катріні на нього, збираючись піти з цієї роботи); по-</p>	
--	--	---	--

		<p>отримувати гроші, потрібно працювати; однак, крім як вуличної торгівлі квітами, вона не може нікуди влаштуватися, знову ж таки, через аргументацію недоліком освіти: «Я хочу бути продавщицею в квітковому магазині, а не торгувати фіалками на розі Тотенхем Корт-роуд. А мене туди не візьмуть, якщо я не висловлюватимуся по-освіченому». Варто зазначити, що навіть після навчання за допомогою настанов і методів вченого, її все одно сприймають як квіткарку (не варто далеко шукати, той же Хігінс, який вчив її самостійно, для нього вона була і залишається тою ж нерозумною, безглуздою та грубою торговкою, хоча, за його ж власним визнанням матері, «у неї чудовий слух, і сприймає вона все куди краще, ніж мої</p>	<p>друге, їй довелося кинути якісь свої мрії, плани, хобі, зрештою, нехай і на деякий час, однак, знову-таки, це також викликає деякі переживання в душі; по-третє, це зіткнення з її невпевненістю в деяких моментах, страхом змін, незважаючи на її оптимізм, життєрадісність і звичку прямо висловлювати те, що вона думає, а також з розумом і серцем (як приклад, вона начебто любить свого хлопця Патріка, проте розуміє, що він не зважає на її інтереси, що думає тільки про себе, в той же час створюється враження, що Лу боїться йому прямо сказати про те, що її зачіпає, вважаючи за краще мовчати, не помічати і намагатися догодити йому). Що стосується</p>	
--	--	--	---	--

		<p>учні з буржуазних кіл»). <u>4) характери</u> обох головних дійових осіб, за задумом автора п'єси, <u>однаково сильні</u>, тому навряд чи поступляться один одному; вони сильні, впertі, цілеспрямовані, готові боротися до переможного кінця за те, що їм необхідно, на їхню думку; вони не зміняться («Я не можу переробити себе і не збираюся змінювати свої манери»), не стануть поблажливішими один до одного, незважаючи на почуття, котрі виникли, або прив'язаність один до одного (звідси, можна зробити висновок і про неможливість щасливої розв'язки – шлюбу між ними, бо, як зазначив сам письменник: «Так само все навколо свідчить про те, що люди сильні (неважливо, чоловічої або жіночої статі) не тільки не вступають в шлюб з ще</p>	<p>додаткових філософських аспектів даного конфлікту, то тут важливо відзначити наступне: можливо віднести зраду Дьюар, колишньої дівчини містера Трейнера, оскільки вона залишає молоду людину, яка стала калікою, одного в такому стані, тим самим, вона посилює, загострює його внутрішній конфлікт із самим собою, його депресію, і, що головне, «вганяє» його в розлогі роздуми, подібні до духу Шекспіра: «жити чи не жити – ось у чому питання». <u>3) Що</u> міс Кларк, що містер Трейнер мають сильні характери, тому з самого початку їхньої зустрічі вони не можуть зловити спільну «ноту», що виливається в низку невеликих</p>	
--	--	--	---	--

		<p>більш сильними, але навіть не віддають їм переваги, коли підбирають собі друзів. Коли один лев зустрічає іншого, у якого ще більш гучний рик, він відносить його до розряду зануд»; звідси, а чи є фінал таким вже й відкритим?); можна було б стверджувати, що метаморфоза, котра відбулася, з дівчиною дозволить їй «прийняти» його таким, який він є, проте це було б абсолютно невірною, адже саме всі ці зміни всередині самої юної особи (мислення, світогляд) посирили, загострили сформований конфлікт – вони дозволили їй побачити всі його «тріщинки», тобто недоліки та реальне ставлення до неї як до особистості, до людей, в цілому, дозволили зрозуміти, що він – не божество, яким він здавався півроку тому, коли вона тільки потрапила</p>	<p>протистоянь. Безумовно, в основному це відбувалося через Вілла та його грубу поведінку з Луїзою, котра всіма силами намагалася виконати свою роботу – веселити депресивного сина роботодавця, який не бажав ні з ким ані спілкуватися, ані ділитися думками та чимось потаємним («Спочатку він здавався холодним і відстороненим»), що тривало рівно доти, доки дівчина не висловила правду після чергової холодної розмови з нотками сарказму та знущання, показавши себе з іншого боку, показавши свою силу характеру («Я не працюю на тебе. Я працюю на твою матір. Тож, якщо вона не скаже мені, що більше не</p>	
--	--	---	--	--

	<p>до нього в квартиру, якому вона намагалась наслідувати, у таким спосіб, у головної дійової особи в цій п'есі відкриваються очі на те, що відбувається насправді – міс Дулітл розчаровується, вона розуміє, що всі старання заради містера Хігінса, в зв'язку з її безмірною зацікавленістю ним, були марними, він як був черствим, егоїстичним і байдужим, таким і буде, хоча і, за визнанням Бернарда Шоу в своїй післямові, «байдужість його коштує більшого, ніж пристрасна закоханість інших пересічних натур»; <u>5) позначається «коливаннями» Елізи</u> – вона вже й не квіткарка, але й не герцогиня, тому: що робити їй у ситуації, який є вихід? («Що буде далі? Що зі мною стане?») <u>б)</u> необхідно вказати, що тут скоріше</p>	<p>хоче мене тут бачити, то я залишаюся. Не тому, що мені ти не байдужий чи я особливо насолоджуюся твоїм товариством, а тому, що мені потрібні гроші. Мені дійсно потрібні гроші»); <u>4)</u> обидва головних героя вихідці з різних сімей – бідної та багатой, що становить підставу конфлікту, хоча і при цьому їхня рідня чимось і подібна: вони люблять своїх дітей і готові зробити все можливе, щоб їм допомогти («Ми завжди повинні бути один для одного, навіть коли це важко»; «Ми тобою дуже пишаємося, Лу»). При цьому сам Вілл частково стає причиною проблем у сім'ї Луїзи Кларк, оскільки саме він навчив свого</p>	
--	---	--	--

	<p>дискусія між Шоу і тими, до кого письменник звертається, оскільки, за справедливим зауваженням автора, «незважаючи на зусилля нашої Королівської академії драматичного мистецтва, на сцені нашої досі занадто багато підробленої англійської, запозиченої саме з гольф-клубів, і занадто мало благородної англійської мови Форбса Робертсона», тобто тут відбувається зіткнення «безграмотність та жаргонізм vs. класична англійська мова», «мова vs. культура», одним словом, «як цікаво взяти людину, наділити її новою мовою і за допомогою цієї мови зробити її зовсім іншою. Адже це означає знищити прірву, яка поділяє класи і душі людей», що поєднує цей тип та соціальний вид конфліктів. <u>7)</u> Еліза,</p>	<p>друга, за його словами, вести бізнес, через що цей друг звільнив батька Лу, містера Кларка, що згодом зіграло на тому, що дівчині довелося працювати та забезпечувати родину якихось своїх планів. <u>5)</u> насправді, евтаназія не схвалюється у нашому світі, і, йдучи на це, тим самим, Вілл порушує встановлені рамки та підвалини в суспільстві; <u>6)</u> в даному фільмі, розкривається, в основі своїй, між матір'ю і сином, оскільки Стівен Трейнер, батько, все ж поважає вибір сина, хоча не менш переживає за нього. Конфлікт показаний, коли Камілла намагається всіма силами відмовити молодого чоловіка від добровільного рішення прийняти смерть від рук</p>	
--	---	--	--

		<p>незважаючи на недолік освіти і нерішучий, напевно, навіть вигляд, який відштовхує через стан одягу, все ж красива зовні («Найсильніший струс, що відкрив їй очі, Клара зазнала, коли зустріла дівчину одного з нею віку. Та справила на неї приголомшливе враження, пробудила її, викликала нестримне бажання взяти її собі за зразок, завоювати її дружбу. Але потім раптом виявилось, що це витончене виробництво вийшло з нетрів і стало тим, чим воно стало, лише протягом декількох місяців.») і, що важливіше, внутрішньо (вона чесна («Я – дівчина чесна». Так, чесна.»), відкрита, працьовита, готова працювати над собою, яка розуміє свої недоліки та бажає їх виправити). Таких людей не так вже й багато у світі.</p>	<p>лікарів, щоб більше не мучитися й не мучити оточуючих, на його думку; вона «торгується» з ним, вимолюючи крихти часу – півроку, що пролітають непомітно, щоб спробувати знайти спосіб змусити відмовитися від наміченого їм шляху, і, врешті-решт, придумавши, знайти доглядальницю на кшталт Лу, яка б його змогла «розтормошити» та повернути до життя, грубо кажучи («Він дав мені шість місяців. Ми все ще можемо переконати його»). <u>7</u> життя vs. смерть.</p>	
--	--	--	--	--

Здавалося б, за такою «замарашкою» повинна була ховатися досить непересічна особистість, ан-ні, вона розумна, здатна, талановита, інакше б навіть у такого професіонала своєї справи Хігінса не вийшло нічого б, якби у неї не було від природи такого дару («вражаючий слух», «Звуки, вимовляти які я сам вчився роками, вона..схоплює на льоту, немов...все життя тільки цим і займалася»), що і відрізняє її від інших її однолітків з аристократичних кіл, які, народившись в багатій сім'ї, «уявляють, що хороші манери властиві їм від природи, й не бажають нічому вчитися». Тому варто завжди пам'ятати, що, висловлюючись метафорично, зовнішність оманлива, що не завжди гарне та яскраве яблуко означатиме

		смачну та солодку м'якоть, а побитий птахами фрукт – зіпсованість.		
6	Персонажі	Див. файл «Порівняльна характеристика персонажів - Шоу vs. Шеррок_ група 6.0352-н(нп)»		
7	Спільне	<p>Обидва трансформаційні шляхи непрості за взаєминами: чоловіки і там, і там починають із грубостей. Тим не менш, вони навчають, в силу своїх можливостей, тим знанням, які у них є, і тому, що вони вміють (в одному випадку, в основі своїй, це фонетика, правильна артикуляція за допомогою тих способів і методів, які розробив сам вчений; це манери триматися в суспільстві (наскільки грубуватий Генрі міг їх дати Елізі); у другому, це плавне знайомство з захопленнями Вілла: наприклад, можливість дивитися іноземні фільми з субтитрами, натренувавши, зрештою, Лу так, що вона трохи змогла говорити французькою, спочатку навіть не знаючи її; це знайомство з інструментальною та класичною музикою; тонке і делікатне виправлення манер, роз'яснення, як поводитися і що казати, а не просто те, що заманеться; знову до певної міри зміна стилю в одязі, все ж залишаючи за нею право на свою «родзинку» – смугасті колготки), а також вони обоє познайомили дівчат з вищим суспільством (<u>важлива відмінність</u>: див. пункт 1 «Різниці»). Суттєвою складовою, яка ріднить Елізу та Луїзу між собою, є їх, скажімо, природний талант та задатки: була б Галатея-Дулітл у Шоу справді такий дурнуватою, як уявляє собі її Пігмаліон-Хігінс, не змогла б вона вивчитися взагалі ні чому, як б професор ні прикладав зусилля; так само відбувається і з Лу – якщо б не ті складні та заплутані зовнішні умови, що склались, може, вона сама б і дійшла до тієї версії себе, якою ми побачимо її наприкінці фільму, а так, в даному випадку, багатий і симпатичний Трейнер став не просто її наставником, але каталізатором, котрий випустив назовні паростки та бутони тих благ, які були в ній</p>		

		<p>закладені і ніяк не могли розпуститися. Крім того, неможливо не відзначити окремо ще одну деталь – Альфреда Дулітла, батька Елізи, та його «аналогову» версію за долею у фільмі – батька Луїзи, містера Кларка, бо з ними двома також відбувається перетворення: у п'єсі дійова особа зі сміттяра стає важливою людиною, котра з милості Езра Д.Уонафелера, який залишив містеру Дулітлу якусь частину в його тресті «Пережуваний сир» на три тисячі річного доходу з умовою, що останній «читатиме лекції в його уонафелерівській «Всесвітній лізі моральних реформ» не більше 6 разів на рік, в кіно ж батько Лу втратив роботу, частково через молодого містера Трейнера, який і найняв його головою охорони, тим самим, віддавши і йому данину поваги, заплативши за свою помилку (втім, варто відзначити і одночасну <u>протилежність</u> глав сімейств : див. пункт 2 «Різниці»).</p>	
8	Різниця	<p>Причин для порівняння та проведення тієї різниці, яка помітна, насправді, може бути безліч: <u>1</u>) містер Хігінс просто познайомив і, скажімо, кинув міс Дулітл, не давши їй більше нічого, оскільки будь-які подальші дії в умови парі не входили, про що намагалися сказати йому і місіс Пірс, і його мати, місіс Хігінс («Ти даси їй манери і звички світської жінки, які позбавлять її можливості заробляти життя, але не даси їй доходів світської жінки»); містер Трейнер не просто показав, що є вищий світ й аристократичне суспільство, він ввів її туди, прийшовши на весілля до своєї колишньої дівчини та колишнього кращого друга, він представив її тим панам, які там зібралися, а також він виділив їй якусь грошову суму, яка згодом стане відмінною допомогою, підмогою для</p>	<p><u>Висновок простий:</u> витвори літературного мистецтва та мистецтва кіноіндустрії були створені в різні епохи та століття, один на початку ХХ ст., другий – на початку ХХІ ст. За цей період часу, звісно, відбулася зміна</p>

	<p>сміливих її починань («Коли повернешся додому, Майкл Лолер дасть тобі доступ до батьківського рахунка, там вистачить грошей, аби почати все з початку. На заможне життя до скону не вистачить, але ти зможеш бути вільною, хоча б від того містечка, яке ми називаємо домом»), що ще важливо, він підтримав її, перш, ніж загинув від рук лікарів, він написав їй лист, прощальний лист, в якому, якщо можна так висловитися, наставляє її на шлях істини, на що вона здатна дійсно, і який Лу, можна припустити, збереже як, так звану, «листівку сили» («Живи сміливо, Кларк. Прагни більшого в не вгамовуйся. носи смугасті колготки з гордістю. Мати можливості - найбільша розкіш. Мені стало легше від того, що я міг дати їх тобі.»). <u>2)</u> повна протилежність глав сімейств: містер Дулітл готовий «продати» дочку, щоб отримати грошей, відправивши її, як кажуть, на вільні хліби, а ось містер Кларк горою за свою дочку: «Я завжди буду твоїм батьком, і моя любов до тебе ніколи не зміниться»; <u>3)</u> слідом за цим неможливо не відзначити і характер Генрі та Вілла: нехай вони на початку й чимось схожі, такі ж грубі, десь саркастичні, проте під кінець обраних творів ми розуміємо, що вони відрізняються – Генрі як був, за своєю суттю, егоїстичним, так і залишився, він навіть просив повернутися Елізу лише тому, що йому було так, можна стверджувати, зручно: вона стала завідувати його рахунками і зустрічами, знає, де лежать його речі («Але я не можу знайти жодної своєї речі.</p>	<p>пріоритетів, якихось цінностей, світогляду тощо. Більш того, ці культурні продукти генетично не пов'язані, оскільки британська мелодрама, зрежисована Теа Шеррок, знята за однойменною книгою Джорджо Мойсса, яка вийшла в 2012 році, однак, подивившись його, мимоволі глядач, який знає сюжет твору «Пігмаліон», що вийшов з-під пера Бернарда Шоу, починає пов'язувати їх воєдино, знаходячи відмінності та схожості,</p>
--	---	---

<p>Я не знаю, з ким і коли у мене призначені зустрічі»; «Куди знову поділися ці прокляті туфлі? (З'являється в дверях.). Еліза (вистачає туфлі і одну за одною з усієї сили шпурляє йому прямо в обличчя)! Ось вам ваші тулі! ними!»; «Крім того, я звик до вашого голосу і до вашого вигляду, вони мені навіть подобаються»), однак не можна того ж сказати про містера Трейнера, який, можна стверджувати, до певної міри змінив свою думку: він не вважає ганебним йти до простої дівчини на день народження, де не буде його, так званого, «кола спілкування» або піти на весілля до своїх знайомих з аристократичного суспільства; <u>4)</u> персонаж із фільму, з яким трапилося нещастя, дає не просто кошти міс Кларк, він дає їй впевненість у собі, що коштує дорожче всього іншого, оскільки, коли людина знає, що вона може, коли в неї хтось вірить, вона готова гори згорнути – «Навіть у найтемніші часи важливо зберігати надію»; «У тебе є лише одне життя. Насправді, твій обов'язок – прожити його якомога повніше»; «Живи як належить. Просто живи, а я завжди буду поруч. Люблю тебе, Вілл» – ці кілька настанов та порад, наведених цитатами з кіно, насправді, у потрібний час і в потрібному місці здатні творити дива. А ось професор фонетики не зміг дати цього міс Дулітл, навпаки, всіляко обзиваючи й ображаючи її: «Повторюю вам, я створив її з ринкових відходів, а тепер ця гнила капуста кочерижка розіграє переді мною знатну леді»»; <u>5)</u> це й</p>	<p>що й послужило основою створення даного індивідуального завдання.</p>
--	--

обставини, за яких «закручується» сюжет: у «Пігмаліоні» Б.Шоу є рішення про такий свого роду експеримент з метою трансформації, у «До зустрічі з тобою» – це сталося випадково, само собою, ніхто спочатку й не сподівався, що Луїза зможе «втриматися» так довго на цій досить складній у моральному плані роботі; б) Нарешті, це глобальна відмінність кінцівок. Може здатися, що вони обидві не надто веселі, саме тому можна вважати їх подібними, проте не цього разу. Заслуговує на увагу та обставина, за якої в «Пігмаліоні» ірландського літературного діяча всі головні дійові особи залишаються живими, вони сповнені життєвої енергії та готові продовжувати жити й творити, а отже, у них ще є вибір, є можливість переглянути свої рішення, виправити свої вчинки та гіркі слова, адже, не вважаючи післямови Бернард Шоу залишив для свого творіння «відкритий фінал» (так, у 5-й дії, яка є дискусією, згідно з композиційною структурою, закладеною її автором, письменник залишає читача або глядача у розгубленості: «Хігінс (сяючи). Ні, мамо, можете бути спокійною: вона купить все, що я просив. До побачення. (Цілує матір.) Місіс Хігінс виходить. Хігінс, цілком задоволений собою, з лукавою усмішкою дзвонить у кишені дрібними монетами.». З наведеної цитати видно, що Хігінс упевнений у тому, що все буде, як і раніше, але чи так це? У такий спосіб, кожен для себе вирішує, що сталося далі – чи то Еліза повернулася, чи ні, чи Хігінс

помилився, чи ні. Нехай і сама післямова стверджує та доводить той факт, що міс Дулітл і містер Хігінс ні за жодних обставин не могли б бути разом, проте тут дається маленька, але надія на хорошу, позитивну розв'язку у молодій дівчини: вона може вийти заміж за Фредді, вони можуть разом відкрити свою справу – квітковий магазин, справи якого нехай і не відразу вийшло вести як належить, але все ж таки, чи, можливо, відданий шанувальник вирішить пофантазувати про розвиток відносин між геніальним ученим і його талановитою ученицею, а чому б і ні?); а в кінокартині британського режисера Теа Шеррок «До зустрічі з тобою» один з головних персонажів гине, звідси, з настанням смерті виникає неможливість зміни чогось у взаєминах молодих людей, і глядачеві лише залишається сподіватися, що Лу не сумуватиме, згідно з заповітом Вілла, і не прогавить свого шансу втілити свої мрії і цілі в життя. Тому тут між містером Трейнером і міс Кларк ставиться жирна крапка, без її гіпотетичного перетворення на крапку з комою, адже, як писав Мігель де Сервантес, «Все на світі можна виправити, крім смерті», що зайвий раз доводить, що все інше залежить лише від нас і нашого бажання.